

2. Mert éhező valál, / A szomjúság elepesztett,
A bűn oly kútba rekesztett, / Hol kész volt a halál.
De lelke megesett / Rajtad e kegyelmes Úrnak,
Látván, nyavalyáid dúlnak, / Téged felkeresett.
3. A kútból kihozott, / Az igazságnak mezején
És az életnek kútfején / Vezérlett, hordozott.
Végre vitt magához, / Bíborban felöltöztetett,
És kegyelméből ültetett / Ő szent asztalához.
4. Hol megelégített / Megtöretett szent testével
És kifolyt drága vérével, / Melyet elkészített.
Boldog, ki ezzel él, / Mert a Sátán annak nem árt,
Semmi veszély nem tehet kárt, / A haláltól sem fél.
5. Azért, kik éheztek, / Jertek az Úr asztalához,
Siessetek jóvoltához, / És megelégsztek.
Mert az Úr nem hagyja / A töredelmes lelkeket,
Sőt táplálja mindezeket: / Magát nekik adja.
6. Mint a száj részesül / A látható szent jegyekben,
Úgy e nagy Úr a hívekben / Él, s vélek egyesül.
Lesz édes dajkájuk: / Megtöretett szent testének,
Kiontott drága vérének / Hasznát szabja rájuk.
7. Hát lelkem, tégy vallást, / Hogy igaz szívvel szereted
Ez Urat, s híven követed, / És néki adsz szállást.
Jöjj be hozzám, kérlek, / Jézus, én kedves vendégem,
Mert te vagy én dicsőségem, / Csak téged kedvellek.